27

DE KLAROEN

Derde jaargang No. 3 1 December 1941

DE KLAROEN

Verantwoordelijk Redacteur H. J. A. Moorman, Markt A 294 Oudenbosch.

DECEMBER is de donkere maand. We willen niet beweren, dat de duisternis iets aantrekkelijks heeft, maar toch. . . wat zou Sinterklaas zijn, als de schemering niet vroeg tussen onze gebouwen viel? In de halve duisternis komen de geheimzinnige fluisteringen, die kinderen - en niet alleen kinderen - vol verwachting en verlangen doen uitzien naar de verrassingen van den goeden Sint. De kleintjes van de kleine cour zijn extra zoet en braaf, want . . er is ook nog een zwarte Piet. En wie is ongevoelig voor de surprises en lieve attenties van de Sinterklaasavond?

Na Sinterklaas begint de naderende vacantie de gemoederen in beweging te brengen. Met Kerstmis thuis bij vader en moeder! Nooit is de gezelligheid zo intiem als in de donkere dagen van Kerstmis. En door de duisternis schijnt het zachte licht van God's goedheid in de herdenking van de Geboorte van het Christuskind, dat alle drukkende duisternis van ons weggenomen heeft door de onwrikbare hoop op de eeuwige vrede. Moge op Kerstmis 1941 de vrede op aarde, waarnaar wij zo vurig verlangen, naderbij komen.

Redactie.

rond de schemerlamp

quae est ista?

Door een klein Novemberstormpje was ik na het Zondag-avondlof naar huis geworsteld. Ik was blij bij het rustige schemerlamplicht te zitten en te genieten van „Hollands glorie." Toch speelde me die melodie nog door het hoofd, die met klare jongensstem klaterend door de kapel klonk: Quae est ista, wie is Zij, die daar komt als het rijzend morgenrood; heerlijk als de zon. . . . .

Die melodie toverde schoonheid van een opgaande zon, zoals ik die op schilderijen gezien had; in boeken gelezen heb en op die onvergelijkelijke Meimorgen genoot na een frisse wandeling door de duinen, boven de eindeloze zee: eigenlijk te mooi om te beschrijven, alleen maar om te genieten. . . . . .

Pulchra ut luna, en ik sluit de ogen om deze melodie te laten wegsterven in mijn wezen. Lieflijk als de maan. . . . . . . Aan deze profetische zang moet de dichter gedacht hebben toen hij schreef:

Reiner dan het manelicht,
schijnt er van Uw aangezicht
wederglans der Hemelzon.

Quae est ista:
En de krachtige gestalte van Pius IX verheft zich boven onstuimige pracht van de St. Pieter, met zijn gepurperde Prelaten en ademloos luisterend volk: Maria . . . . Onbevlekt Ontvangen.

Quae est ista?
En op de achtergrond van de Masabiella-grot verschijnt de tenger witte figuur. Dan Bernadette, het simpele kind, schouwend in die ogen waar heel de hemel in weerspiegelt: Maria . . . . . Onbevlekt Ontvangen. . . . .

Quae est ista?
Als de drift optseekt: de bekoring of bekoorder nadert; als het leven sterkte vraagt; als je op het punt staat kamp te geven; als je alles aan stukken zou willen slaan, omdat je jeugd bedorven wordt: . . . Maria . . . . . Onbevlekt Ontvangen.

De melodie was weggestorven; „Hollands Glorie" aan mijn handen ontglipt; we bereidden ons voor op 8 December. . . . .

S. A. I.

Een detective-verhaal door Harry Peet.

(Vervolg)

Met een zucht van verlichting stapte Drums achter Sir Emil Doring uit het vliegtuig, dat juist op het vliegveld van Nizza geland was. Drums had een paar zenuwachtige dagen achter de rug.

Zo snel als Doring uit Londen vertrokken was, zo traag en langzaam werd hij, toen ze Parijs hadden bereikt.

Rustig bestelde hij kamers in een chic hotel, nam kalm en bedaard een uitgebreide lunch, reed in de namiddag uit om museums en monumenten te bekijken en ging 's avonds naar de Opéra, kortom hij gedroeg zich als een toerist, die nu eens echt genoegelijk wilde genieten. Drums ging met een vreemd gevoel achter hem aan. Zijn opgewondenheid nam nog toe, toen dat luie toeristenleven dag na dag duurde. Wel kreeg Doring geregeld telegrammen, maar hij stak ze met een luchtig gebaar in zijn binnenzak. De derde dag werd het Drums toch te machtig. Hij wist wel, dat het niet correct was, aan een chef verantwoording te vragen, maar hij kon zijn mond niet meer houden. „Wat betekent dit alles?" vroeg hij gejaagd. Hij schrok van het bitse antwoord: „Dat betekent dat een goed detective geduld moet hebben, dat er bewijzen en getuigen nodig zijn en dat boeven op heterdaad moeten betrapt worden en daarmee basta!" Drums voelde zich opgelucht, toen Sir Emil glimlachend vervolgde: „Kom mee, laten we nog eens een goed diner nemen met een goed glas wijn." Onder het diner kwam de gérant haastig aangelopen met een telegram voor Capt. Doring. Deze scheurde het open, las en gaf het achteloos aan Drums. Drums' ogen gingen wijd open. Hij knarste met de tanden toen hij las: Vlieg in de lucht ellendige speurhonden stop Charbonneau. „Het is hondsbrutaal," brieste Drums, „we worden dus geschaduwd, anders hadden ze ons adres niet geweten." Hij keek vragend naar zijn chef, die zijn servet neerlei, rustig opstond en zei, dat hij dat bevel tot vliegen maar zou opvolgen. Vanaf dat ogenblik was alle rust van Doring geweken. Hij pakte Drums, die juist een hap pudding op zijn vork had, bij de arm. „Vlug," zei Doring, terwijl hij snel de zaal uitliep. Haastig werden aan den portier bevelen gegeven, om de koffers te halen en een taxi te bestellen. Staandeweg betaalde Doring zijn rekening met een chèque en een minuut later reed de taxi

in suizende vaart naar Le Bourget.

En nu waren ze in Nizza. Drums had moeite om het tempo bij te houden. Hij sleepte de koffers naar een huurauto: „Grand hotel Riviera," zei Doring kortaf. Bij het hotel werden de koffers uitgeladen en kamers besproken. Doring gunde zich geen tijd om zich wat op te knappen, maar reed recht door naar het bureau van de Sûreté (Franse recherche).

Daar wachtte hen de eerste verrassing. Toen zij volmachten vroegen deelde de commissaris hen mee, dat juist 's morgens een man van Scotland Yard geweest was. Hij had zich gelegitimeerd en volmachten gevraagd om eventuele hulp van de Franse politie te verkrijgen. „En?" vroeg Drums. „Wel ik heb ze gegeven, zijn legitimatiebewijzen waren in orde, hij heette Charbonneau." Verwonderd keek de commissaris naar de uitbarsting van woede, die volgde „Hoe zag hij eruit?" brulde Drums. „Oh, nogal merkwaardig," antwoordde de commissaris, „hij had zwart haar, een zwarte knevel en helderblauwe ogen."

„Daar heb je 't," zei Drums en hij maakte een moedeloos gebaar met de rechterhand, „dat is de gevaarlijkste schurk van de S. A. I."

„Kalm, Drums," zei Doring koeltjes en zich tot den commissaris wendend, vervolgde hij: U wil wel zo goed zijn ook voor ons volmachten te schrijven. We zijn op weg om de S. A. I. definitief in de fuik te laten lopen, dat is ook voor Frankrijk van belang."

Toen ze het bureau verlieten hadden ze alle gevraagde volmachten. Zodra ze buiten waren, keek Drums voorzichtig rond of ze niet geschaduwd werden en toen fluisterde hij: „Die schurk met de blauwe ogen heet dus Charbonneau."

Doring antwoordde niet, maar stapte stevig door, zodat de inspecteur moeite had hem bij te houden. Zwijgend stapten ze het Grand hotel Riviera binnen en Doring vroeg den Directeur te spreken.

„Heeft hier een zekere mijnheer Barley gelogeerd?" begon Capt. Doring. Er kwam een strakke achterdochtige trek op het gezicht van den directeur. „Jawel," antwoordde hij, „maar gisteravond is een rechercheur van Scotland Yard hier geweest, die mij op het hart drukte de koffers goed te bewaren...... „Hoe zag hij eruit" onderbrak Drums de zin. „Zwart haar en een knevel en er was nog iets bizonders aan het gezicht. „Ja, ja," zei Drums snel, „hij had blauwe ogen en hij heette Charbonneau." „Juist," antwoordde de directeur. Doring zag, dat Drums rood werd van opwinding, daarom maakte hij een eind aan het gesprek, toonde de legitimatie-

bewijzen en vroeg den directeur op een enigszins bevelende toon, hen voor te gaan naar kamer 16. „Mijnheer Barley is namelijk verdwenen en wij moeten hem opsporen. Die Charbonneau was waarschijnlijk een lid van een anarchistische bende, die Barley ontvoerd heeft. Laat de koffers dus maar rustig staan, totdat Barley er om seint."

Ze onderzochten de kamer, maar alles was in orde. Ineens viel Drums' oog op een briefje onder de asbak: „Ben U voor geweest, Charb." Drums brieste van woede. In zijn verbeelding hoorde hij Charbonneau's schorre lach. Hij siste enige woorden, die niet voor publicatie geschikt zijn. „Krijgen zullen we hem en hij kan erop rekenen. dat ik hem nog een paar blauwe ogen erbij sla." „Een detective, die zijn kalmte verliest is verder ongeschikt," merkte Doring droogweg op. Drums bond wat in. Er werd op de deur geklopt. Ze keken elkaar aan. „Ja," zei Capt. Doring. Tot beider verwondering kwam een oude dame binnen. „Is U van Scotland Yard?" vroeg ze bescheiden. Op het bevestigend antwoord toonde ze een brief; zeggend: „Ik kreeg hem van de meneer van kamer 16 met de opdracht hem te geven aan de eerste de beste agent van Scotland Yard, die in het hotel zou verschijnen. Er is al een meneer van de Yard geweest, hij heeft de brief gelezen en gezegd dat ik hem maar aan Capt. Doring moest geven. Is U dat, meneer?" Doring boog beleefd: „Heeft de agent nog iets gezegd?" „Nee, hij lachte alleen maar. Ik vond hem geen aardige man. Toen hij lachte kwam er zo'n gemene trek op zijn gezicht." „Dat wil ik geloven," barstte Drums los, „U heeft kennis gemaakt met een der gevaarlijkste schurken van . . . . . van Europa." „Hoe vreselijk!" zuchtte de oude dame ontsteld. Ze was zó geschrokken, dat ze na een lichte buiging het vertrek verliet.

Capt. Doring opende de enveloppe. Op zeer dun papier stond een kaart van Engeland. Bij Londen stond I, bij Birmingham II en bij Glasgow III. Onderaan stond gekrabbeld I West End 117. II Roystreet 38. III St. Jones-street 123. Aanslagen op 11-12-13 Sept. Met potlood had Barley er bij geschreven: Ga naar de hut van Lebon.

Drums zuchtte: „Nu begrijp ik, waarom Barley moest verdwijnen, hij wist te veel." Toen Doring de kaart weer in de enveloppe wilde steken, viel er een los briefje uit. Er stond op: Maak hiervan gebruik domme Yard-mannen, Charbonneau.

Doring zag, hoe Drums weer aan de kook raakte. „Maar Drums

toch, ik ken je niet meer, weet je dan niet, dat wie het laatste lacht, het best lacht." „Alles goed en wel," zei Drums zenuwachtig, „maar het is vandaag 's kijken - hij keek op zijn horloge en moest lachen - 9 September en overmorgen is het 11 September." „Kom!" beval Doring. Hij sloot de deur, en ging snel de straat op, waar hij een taxi wenkte. „Politiebureau,"

De commissaris gaf hen op hun verzoek direct een mannetje mee; Jean Latimer, die goed op de hoogte was van alle verdachte individuen en dus Lebon ook kende. De bewuste hut was gauw gevonden. Ze lag aan het strand en zag er van buiten uit als een gewone vissershut, maar toen ze binnendrongen, vonden ze complete machines om bommen te fabriceren. Er lagen nog enige busjes op de grond waarin de letters S. A. I. waren geponst.

Inmiddels had Drums weer een sarcastisch briefje gevonden en nu liep de maat over: „Ik wurg hem de ellendeling." „Niet doen," lachte Doring, „dat is niet goed voor zijn gezondheid. Laten we maar gauw proberen Westend 117 Londen te bereiken. Mijnheer Latimer zal wel zorgen voor in beslag name van deze hut met inhoud en wij rijden vlug naar het hotel om onze koffers te halen, de zaak van Barley's baggage te regelen en af te reizen met het eerste het beste vliegtuig, dat van Nizza vertrekt."

Twee uur later startte het lijnvliegtuig Nizza - Marseille - Lyon - Parijs.

Toen ze in Parijs landden, vertrok juist een ander vliegtuig. In een flits meenden ze het gezicht van Barley aan het raampje te zien. Ze keken elkaar vragend aan. . . . . .

wordt vervolgd.

Wie is Charbonneau?
Brookfield zegt: Een sieraad voor de S. A. I.
Drums zegt: Een monster.
En gij, Klaroenlezer, wat zegt gij?

C.F.C. TIARA.

26 October: Christus Koning. Dit was onze eerste grote actie naar buiten. En of ze geslaagd is? Dat lijkt mij een overbodige vraag! Onder leiding van Br. Overste werd deze hele dag één grootse

hulde aan Christus-Koning, den Gekruisigde.

Maar nog andere grote actie's liggen te wachten! Denk maar eens aan de komende Kerst-Actie. Ook dit jaar verwachten we van alle Ulojongens hun medewerking.

Al zal dit jaar misschien niet zoveel gegeven kunnen worden als verleden jaar vanwege de tijdsomstandigheden, toch zullen we met man en macht werken om ons program tot in de puntjes af te werken, zodat de arme kinderen van ons dorpje een prettige dag mogen hebben, waar ze nog veel aan zullen terugdenken.

* * *

Nu nog iets over de quest.

Veel van de C.F.C.'ers zijn er al mee bezig, vol ambitie wordt er aan gewerkt en de chefs van de reclamebureaux zullen wel denken: „Wat is er op St. Louis toch aan de hand?"

Maar zo gaat het goed! Doe alles wat je kunt om je quest zo uitgebreid en zo goed mogelijk te beschrijven en dan zul je er plezier in blijven vinden! De Alg. Schrijver B. Quick.

Toen bij de prijsuitreiking op de Missiedag voor de tweede maal het gedrang te bar werd, zei een bestuurslid: „Toe fr. Edmund, brul nog 'ns!"

Opgenomen in de serie: Dappere woorden van grote mannen.

Directeursfeest.

Op de vooravond van 19 November betrad Br. Carolus, begeleid door Leo Gevers en Ad. Hilienaar onder luid applaus onze aula, die voor deze gelegenheid in een bizonder deftig feestkleed was gestoken. Onze deskundigen op versieringsgebied, die eindeloze variaties weten te bedenken, hadden ditmaal voor een originele decoratie zorg gedragen. Het was, of alles daardoor sierlijker en eleganter ging. Het begon al met het blije feestlied, het zette zich voort in de felicitatie-toespraak met aanbieding van 'n cadeau onder couvert door Leo Gevers, en het had zijn invloed op de werkelijk keurige voordrachten. Het scheen ook Br. Directeur te inspireren tot een zeer hartelijke toespraak, waarin hij zijn blijdschap uitsprak over de dankbaarheid, die hij ondervond en waarin hij ook de andere

opvoeders betrok. Verder wijdde hij enige woorden aan het godsdienstig leven, aan de a.s. Misweek op initiatief van de C.F.C., aan de verantwoordelijkheid van de grotere jongens in samenwerking met de Broeders en hij besloot met zijn dank te betuigen voor het cadeau en voor de receptie.

* * *

Op de feestdag zelf hielden we ons na de H. Mis en ontbijt bezig met wedstrijden. Ook op dit gebied is er in Advendo een variatie, die bewondering afdwingt voor de leiders. (Spécialité de la maison, zou fr. Edmund zeggen.) Opgeluisterd door muziek had een lachwekkende rookwedstrijd plaats; daarna ping-pong, biljart enz. Een handbalwedstrijd tussen de derde klassen eindigde met een 9 - 4 overwinning van de afd. Ulo.
's Middags werd er een declamatie-wedstrijd gehouden, waarbij wij tot onze verrassing talrijke toekomstige toneelsterren ontdekten.

Om vijf uur kwam de clou van de dag. Br. Sebastianus voerde met de derde handel een schelmenklucht op. Het was een zware opgave, maar leiding en spelers hebben het tot een goed einde gebracht, al kwam dit einde pas om half twaalf. De herboren symphonie onder leiding van Br. Théophile luisterde de avond op met pittige muziek.

Ik schrijf namens alle jongens, als ik hartelijk dank betuig voor deze prettige dag, die een welkome afwisseling was in ons kostschoolleven.

Jos v. d. Schoot.

eigen werk

het hammeke van mieke BOOGAERS.

door B. Vogels.

Als ge twee huizen verder loopt, vindt ge 't huiske van Boogaers. Zij zijn bij ons zo'n beetje bekend, de jongens komen bij ons spelen, de vader is een stevige klant, maar de meeste roem brengt Mieke in, zij is: vrouw Boogaers. Wie dat vrouwke ziet, begrijpt hoe 't in het drukke, lawaaierige huis van Boogaers er toch proper uitziet, hoe Marijn, mijn vriend, sinds jaren het nooit waagde te laat voor

de boterham te zijn en hoe de jongen, 's Zaterdagsavonds knap voor de dag kwam. Maar alleen dat Mieke. Ze is niet alleen rap, ze is uitgerekend gaar ook!

Ge begrijpt, dat het in deze tijd met de bonnen niet zo glad zit in Mieke's huishouding. Ze peinst bijna de hele dag hoe ze 't zal klaar spelen. En toch tikte ze verleden week een aardig hammeke op de kop. Want Kee van de Baan stond toen met d'r slagersmand bij Mieke aan de deur. En hoe ze samen praatten weet ik niet, maar Mieke zei: „Dat moeste gij nu maar hier laten," terwijl ze op de ham in de mand tikte, „ik heb net een paar kwartjes. Bij 't brood, dat lusten de mannen!" Er werd natuurlijk tegengestribbeld, maar Mieke won het. Ten slotte hing het hammeke - en daar ging het om - aan een roestige spijker op zolder te bengelen. Toen de mannen in het schemerdonker thuis kwamen en ze allemaal goed en wel om de tafel zaten, zei Mieke 't van de schone koop en haalde de ham van zolder. Vader Boogaers bekletste zijn vrouw van vrolijkheid en de jongens konden niet uitgevraagd komen. „Hoe heeft U dat voor mekaar gebokst, moeder?" zei Marijn. „Ja jongen, als ik alles moest vertellen!" zei Mieke. „Maar," zei Hermieneke schuchter. „Wat is er," zei Mieke tot vader, die een simpel gezicht kreeg. „O," zei vader, „ge hoort tegenwoordig zo dikwijls van bedorven hammen." „Ja, maar de slagers moeten d'r boel ook kwijt." „Ze heeft gelijk," zei Marijn. „Stil," zei Jozef, die op Marijn volgt, „de ham moet worden gekeurd." Mieke sputterde tegen. De ham was voor Zondag en...... dan moeten we met bedorven magen lopen," zei vader. „Nee, nee, ik moet hem dadelijk aansnijden." „Ik moet ook eens proeven," zei Mieke toen. „Nu allemaal dan maar een plakje en dan gaat ie naar de zolder." Dat gebeurde en al gauw zaten ze elkaar met vette lippen en verrukte ogen aan te kijken. „Hij is lekker, hè moeder?" zei Hennemieke. Toen brachten vader en Marijn de ham naar zijn roestige spijker terug.

Maar de volgende morgen was Mieke's geweten helemaal niet gerust. „Hij zal toch nog wel goed zijn hè vader?" zei ze. „Ge kunt het niet weten," zei deze, „laten we nog eens een plakje afsnijden en bij de boterham gebruiken!" Dat deden ze. Maar ge kunt niet weten, hoe zo'n ham zijn eigen dunner voelt worden met zo'n groten hoop. „Nou gaat hij beslist naar zolder," zei Mieke, „en voortaan alleen 's Zondags een plakske. Als ge 's avonds zo afgemat thuis komt en ge weet, dat 't overal kalm aan moet, maar ge hebt dan zo'n mooie ham op zolder hangen, dan neemt ge er natuurlijk

weer een plakje van. En zo was 's avonds ook de ham weer op tafel. Hij werd mager. „Kijk," zei Marijn, „nu kan ik hem alleen naar zolder brengen." „Goed zo jongen," zei vader. En Marijn kon het niet laten, Op de zoldertrap sneed hij nog een plakje. „Kom," zei vader „geef dien jongen nog wat." En toen de ham op tafel stond moesten ze natuurlijk allemaal even weten hoe die ook alweer smaakte. Best, best! En op de avond van die dag, zei Jozef: „Vader heeft U het al gezien? D'r hangt een botje met vlees op zolder. Het is zonde, als dat beetje nog bederft." „Hij heeft gelijk," zei vader „maar hij durfde Mieke niet goed aankijken, want 's avonds bij het naar boven brengen, had hij nog eens een beetje gesnoept. Zo kwam het overschot van de mooie ham op tafel. En het smaakte op die Zaterdagavond net zo lekker alsof het Zondag was. „Als ge Kee ziet," zei vader en hij beet met grote lust aan het botje „als ge Kee ziet moet ge vragen of ze soms nog eens een hammeke voor de Zondag heeft.

Misschien begrijpt ge nu waarom ze Miekes tegenwoordig vragen of ze nog een hammeke moet.

het lokkende eiland

Avonturen-verhaal door Hans Köster.

Dat een stevig gebouwd, goed zeewaardig jacht de haven van IJmuiden verliet en naar het Westen koers zette, was niets bizonders, maar wel iets bizonders was het, dat het jacht tot bestemming had de Galopagos-eilanden, die een flink stuk ten Westen van Zuid-Amerika liggen.

Aan boord bevonden zich de twee vrienden Dick Hunter en Tom Vermeer, beiden twintig jaar oud. Drie jaar hadden ze nu al hard gewerkt in een grote manufacturenzaak, en door hun noeste vlijt hadden zij zich een flink kapitaaltje verworven. Maar het vak trok hen niet. Het oude Hollandse bloed van zeevaarders en ontdekkingsreizigers klopte in hun aderen. Ze wilden de zee bevechten zoals hun voorouders dat gedaan hadden, ze wilden vreemde landen bezoeken, en kennis maken met het ruwe oerwoudleven.

In een boek hadden zij gelezen over de Galopagos. Vroeger moest daar een kolonie geweest zijn, maar deze was weer van het eiland vertrokken. De dieren zoals koeien, paarden, honden en kippen

waren achtergebleven, hadden zich vermenigvuldigd en leefden in volle vrijheid en wildheid in de bossen. Naar dat eiland was hun koers, daar zouden ze zich vestigen en er krokodillen gaan jagen, om over een jaar of wat met een flinke voorraad krokodillenleer weer in de bewoonde wereld te verschijnen.

De ouders van Dick en Tom hadden eerst nog heel wat bezwaren, voor ze hun jongens zo maar aan het onbekende natuurleven overgaven, maar ten slotte, voor hun beweegredenen viel iets te zeggen en ze waren bijna meerderjarig. In alle geval ze hadden de toestemming verkregen en waren toen onmiddellijk aan hun uitrusting beginnen te werken. Allereerst moest voor een stevige boot gezorgd worden, want daar ze zeer goede zeilers waren, wilden ze de tocht helemaal zelfstandig op een eigen boot maken. De keuze was gevallen op een boot van het type, waarmee Kapitein Schlimbach geheel alleen een reis om de wereld maakte nl. de yawl „Störtebeker III. Alleen had hun boot meer laadruimte met het oog op de te vervoeren huiden. De bouw van de boot had hun een flinke hap uit hun spaarpot gekost, doch met stevige financiële hulp van de ouders kwamen ze er gemakkelijk.

En zo kwam het dan, dat de kleine yawl op een mooie Dinsdagmorgen, volledig uitgerust en nagewuifd door de hele familie van de avonturiers, koers zette naar het kleine eiland bij Zuid-Amerika. Het weer was goed, er stond een stevige Zuid-Wester bries, zodat de „Rex" (zo hadden ze hun yawl gedoopt) in snelle vaart de golven doorkliefde.

Dick stond peinzend aan het roer, wellicht waren zijn gedachten nog bij het kleine groepje op de havendam, dat nog steeds over de deinende golven stond te turen, naar de kleine witte stip, die al bijna niet meer te zien was.

Tom scheen zich al over zijn heimwee te hebben heengezet, tenminste, Dick hoorde hem onder het neuriën van een oud liedje in de kombuis bezig met het bereiden van hun diner.

De jongens wisselden elkaar om de drie uur af, terwijl in de nacht maar éénmaal werd gewisseld.

Ongestoord gingen de eerste vier dagen voorbij, maar op de Zondagmorgen de vijfde dag betrok de lucht. De wind die elke dag met dezelfde kracht had geblazen, nam sterk in hevigheid toe. Tom brulde naar beneden, dat het tijd was om het roer over te nemen, en gaf Dick tegelijk de raad zich maar op een stevige storm te kleden. Even later verscheen Dick dan ook geheel in het geel

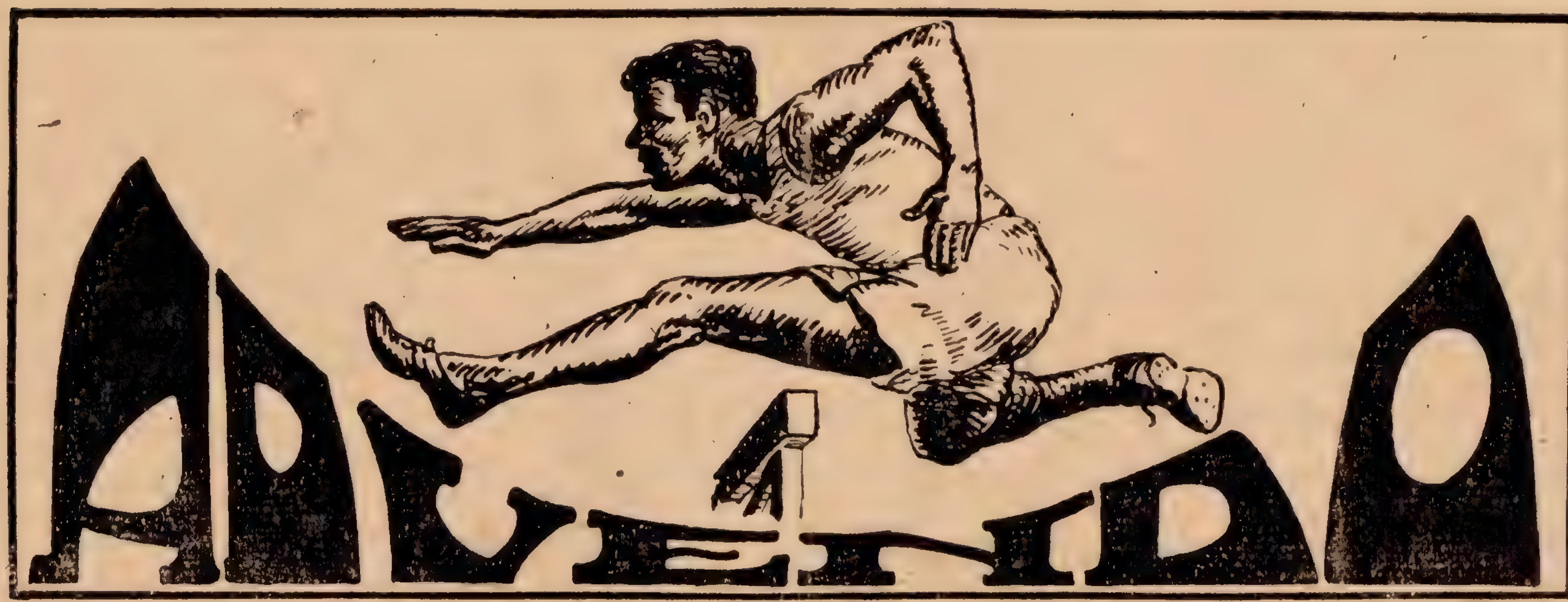
glimmende oliegoed gekleed aan dek. Al dadelijk werd hij overgoten door een stortbad van buiswater, dat in dichte wolken door de boeg werd opgeworpen. „Er staat te veel zeil op de schuit!" brulde Tom, die als een verdronken kat achter het roer zat. „Ja," antwoordde Dick, „houd het roer nog maar even, dan zal ik de stormfok opzetten, en de bezaan weghalen." Hij verdween weer in de kajuit en kwam even later met de stormfok weer boven. Nu kwam het moeilijkste deel, de gewone fok moest nu eerst gestreken worden, hetgeen lang geen gemakkelijk karwei was. Maar eindelijk had hij hem toch, ofschoon soms tot zijn middel in het ziedende water staande, aan dek. De stormfok was wat gemakkelijker te hanteren, en in betrekkelijk korte tijd, stond deze er dan ook bij. Toen het dek een ogenblikje door de golven was verlaten, rende hij gauw met de druipende fok achter zich aan naar de kajuit, waar het zeil eerst uitgehangen werd, hierna klom Dick weer naar dek, waar hij de bezaan begon in te halen, zonder veel moeilijkheden gebeurde ook dit en nu ving pas de eigenlijke strijd met de elementen aan.

Tom strompelde druipend van het water en blauw van de kou de kajuittrap af, terwijl Dick zijn plaats achter het roer innam. Het schip lag nu goed op het roer en vloog als een renpaard over de golven. Tonnen water stortten over het dek en begroeven het schip in een graf van schuim, maar telkens kroop de boot weer te voorschijn, de watermassa's van zich afschuddend. De hele dag duurde de strijd voort en tegen de avond was er nog niet de minste verandering te bespeuren. Die nacht werd de storm op zijn hevigst, geen van tweeën dacht aan aflossen, beiden zaten ze naast elkaar aan het roer en tuurden met witte vastberaden gezichten in de zwarte stormnacht.

Tegen één uur ontdekten ze plotseling een licht. „Een schip!", schreeuwden ze gelijktijdig. Vol spanning keken ze naar het naderende licht. Geen van tweeën dachten ze aan enig gevaar, maar nu het schip al dichter en dichter bij kwam, opperde Tom een beetje angstig de vraag: „Zou hij ons wel zien?" „Wel ja," trachtte Dick hem gerust te stellen, „ons toplicht brandt toch goed!" Maar zelf was hij ook niet erg gerust. Dichter en dichter naderde de zeereus en meer en meer steeg de angst der jongens. Plotseling schreeuwde Tom: „Oh Dick, hij ziet ons niet, hij overvaart ons, vlug haal de vuurpijlen!" Nu dit was niet aan dovemans oren gezegd, Dick rolde letterlijk de kajuit binnen en wist niet hoe gauw hij het seinkastje open moest krijgen. Eindelijk - naar het hem toescheen duurde

het een uur - had hij het kastje open en tastte hij met trillende vingers naar de bundel vuurpijlen, die onder de seinvlaggen lag. Met een ruk haalde hij ze er uit en stormde weer naar het dek, waar Tom verstijfd van angst naar het schip tuurde, welks vorm nu verlicht door de vele lichtjes die uit de salons en de hutten schenen, flauw was te zien. De eerste vuurpijl werd nu aangestoken en vloog sissend de lucht in, een helder licht verspreidend. „Zouden ze het nu dan gezien hebben?" vroegen ze zich angstig af en Dick was reeds bezig een tweede pijl af te steken, toen het antwoord van het schip kwam. Een heldere witte straal van een zoeklicht scheerde door de donkere stormnacht, zocht even en bleef dan op het dansende scheepje rusten. „Ze hebben ons gezien!" schreeuwde Dick, als het nu maar niet te laat is!" Plots gilde de schorre stem van de scheepssirene boven de storm uit, drie korte stoten: „Dat betekent: ik sla volle kracht achteruit!" gilde Tom. Dan volgden twee korte stoten (ik wijk uit naar bakboord) „Vooruit Tom we kunnen er nog net voor langs, hij wijkt naar bakboord.". Nu kwam het er maar op aan of de grote boot tijdig zou kunnen remmen of uitwijken en of hun jacht vaart genoeg had om er voor langs te komen en niet tegen de stalen scheepswand te worden stukgeslagen. De jongens hielden de adem in. nu waren de boten vlak bij elkaar, zouden zij het nog halen? Een reusachtige golf nam hen op, een moment zagen ze in een wolk van schuim de grote rechte boeg van de steamer als een vlijmscherp zwaard op hen afschieten, maar dan waren ze er langs, nog even bestond er gevaar, dat de bredere romp of de achtersteven, vanwege het sterke draaien van het schip hen bij het uitzwaaien zou raken, maar dank zij de sterke wind had het jacht zoveel vaart, dat ook dit gevaar bezworen werd. De grote, lichtende vlek van de steamer verdween weer in de verte en ze waren weer alleen, alleen met de woeste elementen, die alles op alles zetten om het scheepje te doen vergaan. wordt vervolgd.

In de hoogste Ulo werden een paar witte gymnastiekschoenen te leen gevraagd. „Neem de mijne maar, als ze passen," zei een jongen.
„Welk nummer?" vroeg de Broeder.
„309," zei de jongen.
Goeie genade, daar zijn de platvoeten van Moeder de Gans nog poppevoetjes bij!

ADVENDO-BABBELTJE

Sjonge, sjonge dat is me een maand geweest. Max uit Den Haag zou zeggen: knal! De inzet was prachtig! Vier dagen herfstvacantie! Man om te iikkebaarden! De brieven die naar alle windstreken werden verzonden met het motto: Er gaan weinig jongens naar huis, hadden een averechtse uitwerking. Heel Ulonesië aan de tippel, om eens een paar dagen vertroeteld te worden. Slechts twee dozijn pappenheimers bleken steevast. En die hebben geen spijt gehad van hun „gokkie."

Variatie meneer, praat er niet over! Daar heb je die fijne fietstocht naar Huybergen en dan onze knusse bios. Wat genoten ze daar van de rolprenten en van „den orgel" van Br. Gabriël, die als maar draaide.

En overdag? Duizenden „voor en achterwielen" zijn er verhandeld, zo is er Monopoly en Monte Carlo gespeeld!

Het programma van de Missiezondag was ook weer af. Een keurig gespeeld Missiespel gaf een waardig slot.

Met dat al wees de kalender 16 Nov. en dat gaf weer nieuw leven in de brouwerij. En de zaalversiering! Steeds meer producten van V. & D. en C. & A. sieren plafond en wanden! Op duizelingwekkende hoogte verschijnt een kroon aan het firmament, voorteken dat er weer een jour de gloire op komst is. De blijheid in 150 boys slaat los. Weer wordt een rijk gevariëerd program met schwung afgewerkt. En zo werkt Advendo als een non stop revue en zitten we nu op het eind der maand met een nog niet aangevangen voetbalcompetitie te kijken, om van onze wisselbekerwedstrijden nog maar niet te spreken. Hele stapels gedichten en wat dies meer zij liggen geduldig te wachten op het moment, dat ook deze traditie weer in ere is hersteld. Dus kerels voorlopig is er nog werk aan de winkel. En hiermee basta! Br. Edmundus.

WEDSTRIJDEN OP 19 NOVEMBER

PING-PONG. 1ste prijs: Fr. Bracke, G. Perdaems, Th. Jorna, P. Cornelis, C. Verseput, K. de Kroon.
2de prijs: P. Königs, H. Köster, L. Gevers, J. Dirven, H. IJsebaert J. Opfergelt.
BILJARTEN. 1ste prijs: H. IJsebaert, Th. Opfergelt, J. Arntz. 56 punten. K. Winters, K. de Kroon, G. Brouwers 52 punten.
2de prijs: J. Ots, Fr. Voerman, P. Roovers 45 punten. H. Ballering, A. Loomans, G. v. d. Bemd 40 punten.
Persoonlijke prijs: K. de Kroon 31 punten.
VOGELPIK. groepsprijs J. Glansbeek 3057 p. G. Franken 2596 p. Fr. Veraart 2576 p. L. Trap 2509 p.
Persoonlijke prijs H. Pompe 300 p. A. v. Dongen 357 p. P. d. Coninck 296 p. A. Hermanussen 374 p.
TEKENEN. 1ste prijs A. Hillenaar, V. v. Gorp, J. Breukhoven, A. Koot.
2de prijs L. v. d. Put, J. Domhof, H. Jansen.
3de prijs J. Arntz, A. Puyenbroek, D. Ravenschlag, W. Stoopman, G. Stappershoef, A. Simons.
RUSSISCH BILJART. Groepsprijs J. Glansbeek 13320 p. Fr. Veraart 12186 p. L. Trap 5450 p. G. Franken 4111 p.
Persoonlijke prijs Fr. Veraart 3328 p. A. v. Dongen 1980 p. J. van Unen 1320 punten. *)
VOORDRACHTEN. 1ste prijs Th. Opfergelt, J. Gommers, B. v. d. Hout, J. Opfergelt.
2de prijs J. v. d. Schoot, G. Franken, H. IJsebaert.

MISSIECLUB

Er dwaalt een missionaris met zijn drager door een moeilijk gebied. Na een zware dagreis komen ze bij een negerdorp. Vreemd kijken de inboorlingen op, als ze den blanke zien. De Pater, die de taal van de negers kent, omdat hij al bij stamgenoten het geloof verkondigd heeft, spreekt de mensen toe. Dan geeft hij de kinderen blinkende dingen, zoals kralensnoeren, spiegeltjes en andere snuisterijen. De ouderen kijken lachend toe bij de vreugde van de kinderen en het ijs is gebroken. Ze luisteren naar den Pater, als hij gaat

*) De welwillende lezer begrijpt wel, dat dit geen textielpunten zijn. Red.

vertellen. En als hij daarna een paar zieken helpt met verband-middelen en medicijnen, dan vragen ze of de missionaris wil blijven. Maar hij moet verder; er zijn nog meer dorpen in de nabijheid. . . . Zo begint het missiewerk. Het is zwaar en eist alle krachten van lichaam en geest.

Hoe kunnen wij - behalve door ons gebed - den missionaris helpen? Met kleine dingen: het verzamelen van postzegels en zilverpapier. Je vindt een geldstukje. Je laat het aan een Broeder zien. Komt er geen eigenaar opdagen, dan mag je het houden, maar denk dan weer aan de Missie. Offer het geldstukje. Het bekeren der heidenen is een geestelijk werk, maar de missionaris moet ook zijn lichaam niet vergeten. Dan krijgt geld werkelijk waarde, want dan wordt het gebruikt om den missionaris in staat te stellen de zielen te redden. Laat de missiegedachte levendig in ons blijven.

(Ingezonden door een naamloze schrijver.)

Zondag 26 Octobor. De hele dag stond in het teken van hulde aan Christus-Koning: de plechtige Hoogmis, de bijeenkomst in de Ulo-aula met kruisplanting en het plechtige Lof met bloemenhulde.

Dinsdag 28 October. Het regent, o wat regent het
Ik hoor het in m'n warme bed. . . . .
(A. v. Scheltema)

Donderdag 30 October. Br. Rodriguez vierde zijn patroondag. Wat maalde het, dat het weer slecht was. De stemming was toch prettig. En wat wil je nog meer.

Vrijdag 31 October. Ongeveer 120 Ulonezen trokken naar huis. De overblijvenden maakten een fietstocht naar Huybergen. 's Avonds was het wàt gezellig op het toneel.

Zaterdag 1 November. Allerheiligen. 's Middags waren er (officiëel tenminste) grote wedstrijden. Veel plezier hadden we in ieder geval.

's Avonds toverde de celluloïdband weer grappige toneeltjes op het witte doek.

Zondag 2 November. Spel op Pagnevaart, dat niet afliep, zoals de bedoeling was. Film!!

Maandag 3 November. Allerzielen. Na de plechtige rouwmis, gingen de oudsten op de fiets naar Zevenbergen om de suikerfabriek te bezichtigen, waar één onzer kameraden werkzaam is. De rest van de Ulo tippelde naar Roosendaal's kandijfabriek. In de avond keerden de vacantiegangers terug.

Zaterdag 8 November. Vergadering van de Klaroenkern. Er werd besloten voor de kroniek ook medewerkers te vragen uit de lagere klassen.

Zondag 9 November. Missiedag. Aanplakbiljetten in gang en Ulozaal hadden de dag al aangekondigd. Bij de ingang stond zelfs tot op centimeters nauwkeurig aangegeven, hoe ver je moest lopen. Het was op de kop af drie kilometer.

Om half elf hield een Pater van de H. Familie een lezing over de Eskimo's. Behalve de volkenkundige bizonderheden werden ups-en-downs van de missie besproken. Van twee tot vier was het Fancy-fair met de gewone dolle opgewektheid. Het rad van avontuur ratelde lustig en twee rasechte Javanen in nationale kleding waren speciaal overgekomen om een zoete dronk te schenken in de ranja-bar. Hun bruine gezichten glommen van voldoening (en schmink)

's Avonds speelden de jongens van het Missiehuis: „Om de Dajaksziel." Het niet sterke stuk werd met veel overtuiging voor het voetlicht gebracht. Het was een lust om klein en groot te zien spelen. (We wisten niet, dat de Paters v. d. H. Familie kloosternamen hadden, maar hier zagen we de Paters Antonius en Franciscus).

Donderdag 13 November. Schoolconcert in de serie: Een Uur Muziek. Theo van de Pas speelde piano-études. In de études van Heller en Czerny konden we de techiek bewonderen, waarmee moeilijkheden spelenderwijze overwonnen werden. Bij de Chopin-études werd de stilte dieper door de behoorlijke mat-glanzende melodieën en de zacht-gonzende begeleiding.

Tenslotte, het virtuose, het brillante van Liszt met als apotheose het vervaarlijk-snelle octaven-spel in de concert-étude van Pierné. Toch hadden we na afloop willen vragen: „Nu nog eens de Etude in e. gr. t. van Frédéric Chopin. We zullen heel stil zijn."

Zondag 16 November. Patroonfeest van Br. Edmundus. 's Morgens

was er een huldigingsbijeenkomst in de aula. 's Middags was het woord weer aan de „levende schaduwen" van de film. Celluloïd is de laatste weken troef. De dag werd besloten met een „concert" van het Juvenaat. Het merkwaardige was, dat niet een uitgekozen stelletje goede spelers optraden, maar dat het hele Juvenaat medewerkte. De diverse ensembles bespeelden piano, viool, gitaar, banjo, mandoline, mandola, mondharmonika, blokfluit sopraan, alt en tenor en trom. Een marspotpourri en enige bekende wijsjes werden vlot ten gehore gebracht. Ook de volkszang met begeleiding viel in de smaak. Ulonesië zong verschillende liederen mee en zó, dat de dakpannen elkaar angstig vasthielden. Vooral het zeeroverslied kreeg het volle pond. Zeker, omdat in elken Nederlandsen jongen een zeerover schuilt. Gezien de grote moeilijkheden, die eraan verbonden zijn, mocht de uitvoering van muziek van Schubert en Mozart toch wel geslaagd heten. Er werd wel eens een nootje vals geblazen of gestreken en de kroniek van het Juvenaatsblaadje: Podium vermeldde laconiek: Naar de Ulo St. Louis geweest om enige flaters te slaan. Enige Ulonezen dachten: Is zo'n bandje ook niet iets voor ons?

Woensdag 19 November. Het patroonfeest van Br. Carolus, directeur van onze Ulo werd gevierd. (Zie het verslag elders in dit nummer.)

Zaterdag 22 November. Sinte Caecilia, patronesse van allen, die zingen ter ere Gods. De dag werd geopend met een gezongen H. Mis. Op initiatief van de C.F.C. werd Pater Lohuis O.F.M. uitgenodigd om een Misdag te leiden in onze kapel. Zaterdagavond werd onder leiding van den Pater een zangrepetitie gehouden.

Zondag 23 November. In de eerste H. Mis baden we tezamen met Pater Lohuis. Het te - Communie - gaan was een beetje anders geregeld en alles ging zeer stichtend. De resultaten van de repetitie waren in de Hoogmis goed te merken. Niet, dat de jongens voordien de gezangen niet door en door kenden. Daar had onze Br. Sebastianus al lang voor gezorgd. De opvatting van den Pater, die een langzamer tempo prefereerde, kwam aan de eerbied ten goede. Wel waren er een paar ogenblikken, dat de vurige zanglust van de jongens het tempo onbewust deed versnellen, maar ja, in één repetitie kun je niet helemaal aan een dirigent wennen.

's Middags om 2 uur hield de Pater nog een korte, bondige conferentie. Alles bij elkaar genomen een prachtig geslaagd initiatief van de C.F.C. Ja, die C.F.C. daar zit leven in. Ze zoeken naar

verdieping in het geestelijk leven en in de karaktervorming. Niet te verwonderen, dat Br. Directeur bij haast elke toespraak een woord van lof uit aan het adres van de vormingsclub onder onze grootste jongens.

De dag werd gesloten met een gezellig avondje met rolprentjes.

VOORUITZICHT

5 - 6 December. Zal de Sint ons weer een plechtig bezoek brengen? We zullen het twaalfvoetige paard weer van stal moeten halen en onze aangezichten eens goed uitstrijken. Want bij zo'n hoog bezoek behoort een uitgestreken gelaat. Of niet?

8 December. Maria-Onbevlekte Ontvangenis.

20 December. Vacantie!!

25 December. Hoogfeest van Kerstmis.

VAN DE KLAROEN. De Klaroenkern is van plan het stoffige Spreekgestoelte weer eens van de zolder te halen. We zouden bv. eens de vraag kunnen stellen:

Wat verstaat ge onder sportiviteit.
Wanneer noem je een jongen sportief?
Hoe gedraagt een speler zich sportief bij een overwinning?
En bij een verloren partij?

Verzoek van de Redactie. Beschrijf het papier aan één kant. Zet je volledige naam en eventuele schuilnaam eronder.

Bij de oplossing van de prijsraadsels zette men voornaam en achternaam met duidelijke letters. Deze keer kwam het voor, dat de prijswinnaar een T. voor zijn naam schreef. Nee, zei een ander hij heet Kees. En in het jaarboekje stond Fr. Ga nu je gang maar!

Tot onze spijt moeten een paar goed-geschreven stukjes van **Kembang Djawa** en van **Tim** wachten tot de volgende aflevering.

Hallo, leve de Klaroen!

RAADSELRUBRIEK.

Oplossing van de prijsvraag uit No. 2. De propagandistische slagzin luidde: **Dit jaar iedere Ulo-jongen Klaroenlezer.**

Goede oplossingen van: J. van Soest, B. Schuld, L. Kurstjens, J. Ots, F. Voerman, G. Koenders, K. Adriaens, W. Kissels, P. Thomaes. J. Resenk, G. de Rijk, J. van Unen, B. Vogels, L. v. Himschoot, A. Jaspers (kweeksch.), V. v. Gorp, L. Trap. De prijs werd gewonnen door **F. Voerman.**

Een jongen deed een poging de rekenraadsels uit No. 1 op te lossen. De eerste had hij goed. Als je dus de oplossing wil weten, vraag het aan Jan van Soest. Het vraagstuk van de waterlelies had tot oplossing: één waterlelie bedekt door verdubbeling de vijver in 30 dagen, dus twee waterlelies in 29 dagen, immers op de tweede dag liggen er twee waterlelies, die door verdubbeling van de eerste ontstaan zijn en dan duurt het nog 29 dagen (geg.). Het antwoord op het derde vraagstuk is: Nee. Want een vierkant met dezelfde omtrek als een rechthoek is altijd groter. Probeer maar..

Paardensprong-puzzle

(Uit een oude schoolagenda)

Neem, of teken eens een schaakbord en zet op ieder vakje van het bord één van onderstaande letters. Precies op volgorde zoals ze zijn opgegeven.

```
f o n o o n s s
t r o o e n h t
„ d i v e . b i
o d a v a d e e
o - o b ” d v e
a r a n i a d e
v p e e r a s n
* t e g t e g n
```

Ge kent toch zeker ook wel de paardensprong? Laat je paardje dan maar eens springen.

Begin met de aanhalingstekens op de derde regel, spring dan naar het streepje op regel 5, daarna naar de v op regel 7, naar de e op de achtste regel, enz.

Het geheel is een zin van dertien woorden.

Wat is het beroep van de mensen, wier visitekaartje hieronder afgedrukt is?

a) R. U. Koek. Sr.	b) K. E. ter Bak.	c) R. K. Marel.
Tiel.	Bank	Eke

De naam van het beroep vind je door omzetting der letters.

(Ingezonden door A. Jaspers.)

K 1913